

1 skyrius

Izidė išgirdo žemą grėslių urzgimą, ir širdis krūtinėje ėmė plakti tankiau. Trakstelėjo šakelė, princesę sekęs kolibris pasibaidęs purptelėjo šalin. Izidė persigandusi atsigrėžė. Į ją dėbsojo juoda kaip naktis gauruota plėšrūnė tūžmingomis žaliomis akimis. Pabaisa šiepė dantis, kurių kiekvienas buvo sulig Izidės plaštaka, ir dideliais žingsniais artinosi proskyna, apsupta neįžengiamų džiuaglių. Rožinis alkano padaro liežuvis kyščiojo iš nasrų.

*Izidė iš išgąščio suakmenėjo. Nederėjo nutolti nuo savojo pulko!
Juodoji tarantulinė pantera pasirengė mirtinam šuoliui.*

Izidės burna prasivėrė paskutiniam sielvartingam šūksniui, bet iš gerklės nepasigirdo nė garselio...

– Kas čia dabar? – Izidė kaprizingai treptelėjo koja.

Kjara, ką tik susitekusi į vaizdus, nutilo ir neįžengiamos džiuaglės aplink jas pradingo, kaip ir mirtį nešanti plėšrūnė.

– Na štai, tu viską sugadinai! – Princesė piktai pažvelgė į Kjara.

Kjara kietai sučiaupė lūpas ir nunarino galvą. Nėra prasmės aiškinti Izidei, kad tai ji pati išsklaidė kerus. Arnavalo – karalystės, užvaldžiusios kone visą žinomą žemyną, – sosto įpėdinė, kaip visada, savo kaltės nepripažins.

Kjara pabandė prisiminti, iš kokių žodžių audė pasakojimo vaizdinius.

– Viskas trunka tik akimirką, didenybe, – pavargusi sumurmėjo ji.

Jau dvi valandas Kjara vedžiojo princesę nuotykių keliais. Galvos odą nemaloniai dilgčiojo, darėsi negera nuo tuštumos pilve. Šis jausmas jai buvo gerai pažįstamas. Izidė nuolat reikalaudavo vis naujų įspūdžių. Tačiau Kjaros galios ribotos. Palyginti su dieviškosiomis galiomis, kokias vieną dieną iš tėvo paveldės Izidė, josios gebėjimai – visiškai niekai.

Visa karalystė jau spėliojo, kokiais talentais bus apdovanota Izidė. Jos tėvas gebėjo pažvelgti į bet kurio žmogaus sielą, dėl to buvo didis ir teisingas valdovas. Jokios tiesos nuo jo nenuslėpsi.

Jo gebėjimai buvo daug prasmingesni ir svarbesni už tuos, kuriuos gimdama atsinešė Kjara nežinia dėl kokių priežasčių. Kjara sugebėdavo atlikti tik pigius triukus – žodžiais pinti vaizdinius. Tačiau jos talentas vis tiek buvo pripažintas kaip reikšmingas, ir ji buvo išrinkta princesės palydove. Dabar jos šeimai, gyvenančiai tolimoje pietų provincijoje, nebeteiks kęsti bado ir nepriteklių.

Net ir praėjus daugiau nei dešimčiai metų nuo išsiskyrimo, pagalvojus apie motiną Kjarai nudiegdavo širdį. Šitiek metų jos nematė – nuo tos dienos, kai išryškėjo gebėjimai ir Kjara buvo atiduota šventikams. Motina be perstojo raudėjo. Kjara niekada neužmirš sielvarto jos veide. Tačiau pasipriešinusi lemčiai būtų buvusi pasmerkta mirti. Tik nedaugelis žmonių ne iš karališkos giminės turėjo dvasinės magijos kibirkštį, todėl tai kontroliuoti derėjo vien karaliui, Dievo pasiuntiniui, vieninteliui nusimanančiam apie aukštesniąją valią.

– Baik! – Izidės atodūsis išblaškė Kjaros mintis. – Vis tiek nesu-prantu, kaip tau šovė į galvą, kad man bus smagu leistis sudrasko-mai tos bestijos.

Kjara meiliai nusišypsojo.

– Nebūčiau leidusi tam nutikti. Gelbėtojas buvo vos per kelis žodžius nuo jūsų.

– Ak štai kaip? – Izidės veide šmėstelėjo susidomėjimas. – Ir kaip jis atrodo?

– Aukštas, stiprus, stotingas, – nedelsdama ėmė vardyti Kjara. – Veidą gaubia tamsūs plaukai, po tankiais antakiais spindi žydros akys. – Kjara nevalingai pagalvojo apie Idrianą, ir šio vaizdiny kaipmat atsirado šalia princesės. – Smakras kampuotas, nosis pri-mena erelio snapą, – susigriebusi pridūrė paskubomis.

Vaizdiny pasikeitė, bet per lėtai. Izidė jau spėjo atpažinti jauną-jį dvariškį, vos keleriais metais vyresnį už jas abi.

– Stop! – riktelėjo ji. – Mielai sutikčiau, kad mane išgelbėtų Idrianas.

Kjara nenoromis pakluso ir pavaizdavo jaunuolį taip gyvai, kaip tik įstengė jausdamasi išsekusi.

– O gal dar geriau... – sumurkė Izidė ir šypsodama žengė prie ore plevenančio vaikino atvaizdo. – Praleiskime tą kovą ir kraują, iškart eikim prie maloniosios dalies. – Princesė įžūliai pažvelgė į Kjara. – Aš nieko prieš, jei Idrianas vėl mane pabučiuos.

Kjaros viduje kažkas tarsi susitraukė.

– Ir vėl? – kostelėjo ji.

– Na taip, – Izidė nusišypsojo it bendrininkė. – Negi nepastebėjai, kad pastarosiomis dienomis aš viena, be tavęs, eidavau į sodą pasivaikščioti?

Kjara prikando lūpą, kad princesė nepamatytų, kaip skaudžiai ją nutvilkė princesės žodžiai. Idrianas ir ją bučiavo, ir ji pirmą kartą pasijuto šio to verta ir matoma.

– Ak! – Izidė suraukė dailią kaktą. – Tu išties manei, kad jam rūpi? – Princesė pakraipė galvą, jos veide šmėstelėjo atjautos šešėlis. – Kjara, negi tu tokia naivi? – Princesė ištiesė ranką, ir Kjara pri-ėjo prie jos – labiau iš įpročio, pakludama kiekvienam įsakymui,

nei to trokšdama. Izidė paglostė jai pečius. – Kodėl jis turėtų tenkintis tavo draugija, jei gali džiaugtis manąja?

Žodžiai skaudžiai smigtelėjo Kjarai į širdį. Kokia ji kvailutė! Sykį, vieną vienintelį sykį pagalvojo, kad yra kažkam svarbi. Kaip žmogus, o ne vien tik kaip pramoga.

Ji nuliūdusi nurijo ašaras. Nenorėjo pasirodyti prieš Izidę silpna. Princesė nėra blogas žmogus, tyčia neskaudintų Kjaros, ji tiesiog nepagalvojo, kad Kjara irgi turi jausmus.

– Nepriimk asmeniškai, – paguodė Izidė. – Jei tu būtum princesė, o aš tarnaitė, jis būtų pasirinkęs tave.

Nė kiek ne geriau. Kjara virpėdama įkvėpė ir iškvėpė.

– Ar jūsų tai netrikdo?

– O kodėl turėtų trikdyti? – gūžtelėjo pečiais Izidė. – Toks jau tas pasaulis. Galiu duoti jam tai, ko jis trokšta. O jis mainais duos tai, ko noriu aš, – galimybę prasiblaškyti. – Princesė paplekšnojo Kjarai per plaštaką. – Gana. Netrukus man teks ištisas dvi valandas kamuotis su šventikais, tad bet koku atveju prieš tai noriu papramogauti. – Ji mostelėjo į tuščią vietą, kur ką tik pleveno Idriano atvaizdas. – Sugrąžink jį.

Kjara įsitempė. Negi Izidė tokia žiauri?

– Nagi, Kja. – Princesė kumštelėjo jai. – Jis gi vis tiek netikras. – Kjara nudelbė akis. – Niekas nėra tikra. Taigi išspauskim, ką galim geriausia.

Kjara iš paskutiniųjų stengėsi sutramdyti ašaras ir murmeldama sukūrė jai tokį artimą Idriano atvaizdą.

– Padaryk jį kuo tikroviškesnį, – paliepė Izidė. – Juk iš patirties žinai, kaip tai įgyvendinti.

Kjara kaip apkvaitusi stengėsi paklusti neapgalvotam įsakymui, bet balsas trūkinėjo, ir vaizdinys vis išskysdavo.

– Aš pavargusi, – išlemeno ji ir nemelavo. Jautėsi visiškai tuščia, tvinkčiojantis skausmas buvo sukaustęs galvą geležiniais gniaužtais.

Izidė sudirgusi įsisprendė rankomis į klubus.

– Neimk taip labai į širdį, – pareiškė nekantraudama. – Jis to nevertas.

Kjara linktelėjo. Ir pati tai suprato. Bet skausmas neatlėjo.

– Jei būčiau žinojusi, kad tai tave prislėgs, nebūčiau nė prasižiojusi, – nusiminusi sumurmėjo Izidė. Papurtė galvą, ir rūpestingai sugarbiniuoti tamsiai rudi, beveik juodi, plaukai sušvytravo aplink dailų veidelį.

Kjara nevalingai palietė savo neįmantriai sušukuotus plaukus. Gal vis dėlto Idrianas, nepaisydamas visko, pasirinktų ją, jei jos šukuosena nebūtų tokia nuobodi ir paprasta, o drabužiai nekrinantys į akį? Nenuostabu, kad šalia spinduliuojančios princesės ją retai kas pastebi.

Po teisybei, tokia ir yra jos paskirtis. Jos pareiga – būti nematomai. Nuo mažumės Kjarai buvo kalama, jog turi likti nematoma, kad vaizdiniai, kuriuos ji kuria, atrodytų kuo tikroviškesni. Mat joks smagumas, jei visą laiką matysi žodžių pynėją, stovinčią greta.

– Na, gerai, gali eiti, – maloningai leido Izidė, nes Kjara ir toliau tylėjo. – Vis tiek šiandien tu niekam tikusi. Tikiuosi, rytoj būsi gesnės formos.

– Dėkui, – Kjara automatiškai tūptelėjo ir pasisuko eiti.

– Kja! – jau bežengiančią pro duris sulaikė princesė.

Kjara pasistengė nutaisyti abejingą veidą.

– Taip, didenybe.

– Jis tik ieško sau naudos, tu esi verta daugiau.

– Taip, – Kjara nunarino galvą ir išskubėjo lauk.

Ji žinojo, kad princesė teisi. Nuo pat pradžių buvo aišku, kad Idrianas lengvabūdis, bet vis tiek jį mėgo. Idrianas vienintelis elgėsi su ja kaip su žmogumi, su moterimi, o ne vien kaip su keistenybe. Ji tikėjo, kad jam patinka. Bet daug labiau nei Idriano išdavystė ją skaudino tai, kad Izidė nesuteikė jai nė šio trupinėlio laimės.

Kiek tolėliau akmeniniu koridoriumi aidėjo žingsniai, tad Kjara paskubomis nusišluostė sudrėkusius skruostus. Nusukusi veidą praėjo pro du patruliuojančius sargybinius. Vyrai, ko gero, atpažino ją iš šviesiai pilko apdaro – vienintelis jos suknios papuošalas buvo pora auksu ataustų kaspinų – ir praleido neapieškoję. Kjara mieliausiai dabar būtų pasitraukusi į savo kambarėlį ir davusi valią ašaroms, bet skausminga tuštuma pilve nuginė į virtuvę. Pinti vaizdinius žodžiais – nelengvas ir sekinantis darbas, o valgis ir miegas – vienintelis būdas atgauti jėgas. Virtuvėje tarnaitės net juokdavosi iš Kjaros, esą niekas kitas rūmuose nevalgo tiek daug kaip Kjara, tik ji netunka, tebėra gležnutė.

Kjara sustojo prie masyvių virtuvės durų ir apsičiupinėjo skruostus. Ašaros – bent jau kuriam laikui – išseko, jei pavyks, liūdesio jos akyse niekas nepastebės. Kjara kitokios savęs ir nepažinojo – visada blyški, išsekusi, su tamsiais ratilais po akimis.

Kjara ištiesino pečius ir atidarė duris. Ją iškart pasitiko valgių kvapų mišinys, balsai ir indų tarškėjimas. Tarnaitės ir virtuvės samdinukai šmaizijo tai šen, tai ten, virėjos baltomis prijuostėmis maišė didelius katilus ir keptuves, o nuo nedidelės pakyls visus atidžiai stebėjo Hisana, apkūni, bet stebėtinai mitri, kad prireikus galėtų tuojau pat įsikišti.

Kjara kurį laiką stovėjo visomis julsėmis gaudydama tai, kas vyksta virtuvėje. Įprotis siurbti išpūdžius tapo jos antrąja prigimtimi, mat vėliau visa tai reikės atkurti kiek įmanoma tikroviškiau.

Žinoma, neilgai truko, ir ji buvo pastebėta. Virėja Hisana įsmeigė skvarbų žvilgsnį į merginą, kaktoje įsirėžė paniekinama raukšlėlė, tad Kjara paskubėjo uždaryti paskui save duris. Kelią į virtuvę rasdavo katės, šunys ir pelės, Hisana to nepakęsdavo ir duris liepdavo laikyti uždarytas, kad į šią šventovių šventovę nepatektų jokie kenkėjai.

Raukšlė Hisanos kaktoje išsilygino, ir Kjara ėmė skintis kelią pro bruzdančius parankinius. Eidama juto keistą virtuvėje sklandančią nuotaiką – susikaupimą ir skubą.

Kjara ištempė kaklą dairydamosi Zitos. Jauna virėjos pagalbininkė buvo atsakinga už tarnų bei dvariškių maitinimą ir netarusi nė žodžio pakišdavo Kjarai lėkštę sriubos ar riekę šviežios duonos net tada, kai kiti jau būdavo pavalgę. Kjara pamatė Zitą prie vieno milžiniško puodo šalia galinės sienos ir nuėjo tenai. Uodžiant visus tuos nuostabius kvapus skrandis skausmingai susitraukė, teko susiimti, nes ėmė suktis galva.

– Oplia! – Į Kjarą šonu atsitrenkė virtuvės berniokėlis ir mikliai sugriebė ją, kad abu neišsitiestų ant grindų. – Atsiprašau, – pridūrė nusigandęs, atpažinęs Kjarą. – Aš netyčia. Ar jums viskas gerai?

– Viskas kuo puikiausiai, – meiliai nusišypsojo Kjara.

Iš tikrųjų niekas nežinojo, kur tikroji Kjaros vieta, ji pati irgi. Ji ne tarnaitė, bet ir ne kilminga dama. Buvo lavinama ir mokoma to paties kaip ir princesė, sukiojosi tarp kilmingiausiųjų, bet turėjo mažiau laisvės nei skurdžiausias piemenėlis ar žmonės iš jos aplinkos. Negalėtų taip imti ir išeiti, jei rūmuose jai staiga nebepatiktų. Jos gyvybė priklausė karaliui, tik jam vienam. Kjaros dvasinė magija, šventikų laikoma visažinio Dievo malone, buvo neįveikiami pančiai.

– Anksti atėjai. – Zita atgalia ranka nusibraukė plaukų sruogą nuo prakaituotos kaktos.

Kjara klestelėjo ant kėdutės.

– Šiandien buvo truputį per daug.

– Ji neduoda tau atilsio, ką?

Kjara sumišusi gūžtelėjo pečiais. Jai nepatiko viešai kritikuoti princesę, sosto paveldėtoją.

– Aš gi tam čia ir esu. – Kjara pabandė išspausti šypseną. – Dauguma pavydėtų man, kad tereikia dirbti vos kelias valandas per dieną.

Zita nieko neatsakė, tik pastūmė Kjarai dubenėlį su troškiniu.

– Gal tai sugrąžins tavo skruostams raudonį?

– Dėkui. – Kjara vos susilaikė nepuolusi ryte ryti maisto.

Kūnas daug geriau priima valgį, kai valgai lėtai ir apdairiai. Be to, nors skrandis ir reikalavo maisto, jos siela vis dar buvo kaip apdujusi. Vien žinojimas, jog rytoj vėl prireiks jėgų, jei nenori nuvilti Izidės, vertė kilnoti šaukštą prie lūpų.

– Nieko nesakai, – nusistebėjo Zita.

– Apie ką? – Kjara pasistengė sutelkti žvilgsnį į merginą.

– Juk tai tavo mėgstamiausias troškinys. Šiandien jis man puikiai pavyko.

– O taip, dėkui. – Kjara pasėmė dar vieną kaupiną šaukštą ir prarijo nesimėgaudama.

– Kas atsitiko? – suraukė kaktą Zita.

– Tai tu man pasakyk. – Kjara mostelėjo į virtuvę, šiandien daug gyvesnę nei paprastai. – Kas vyksta?

– Negi negirdėjai? – Zita vogčiomis apsižvalgė ir prabilo pusbalisiu kaip sąmokslininkė, nors triukšmingoje patalpoje jos žodžių ir taip niekas nebūtų nugirdęs. – Iš Reidamo kalnų atvyko pasiuntinys.

– Dėl tų barbarų genčių? – paklausė Kjara, ne itin susidomėjusi.

Jau keli mėnesiai vis pasitaikydavo, kad kas nors užpuldavo atokių priekalnių ūkius prie vakarinės Arnavalo sienos. Izidė kelis kartus apie tai probėgšmais buvo užsiminusi. Toji sritis tokia atoki ir taip retai apgyvendinta, kad princesė neteikė jai jokios reikšmės. Gal laukinės gentys, nuo senų laikų gyvenančios kalnuose, dėl sausros ar ko kito sumedžiojo per mažai žvėrių? Gal alkis juos privertė pamiršti šiaip jau jiems būdingą civilizuatų žmonių baimę ir išginė ieškoti maisto žemyn į slėnius?

– Maniau, karalius pasiuntė tenai būrį kareivių.

Saujelė medžioklių juk nekelia grėsmės didžiausiai ir galingiausiai žemyno karalystei.

Zita susimąsčiusi linktelėjo.

– Taip, jis tai padarė.
– Ir ką? – Kažkas Zitos balse sudomino Kjarą.
– Visi jie nebegyvi, išskyrus vieną, kuris ir atnešė žinią.
– Ką? – Kjara priblokšta pažvelgė į virtuvės pagalbininkę laukdama, ką ši dar pasakys.
– Jis dabar kaip tik pas karalių ir perduoda žinią. Visa taryba susirinko.
– Negali būti! Kodėl? – Kjara suglumusi apsidairė.
Gal aplinkiniai prapliups juokais, kad naivioji žodžių magė taip lengvai pasimovė? Bet niekas nesijuokė. Visi atrodė rimti.
– Nenučiuokiu, – tyliai atsakė Zita. – Šimtas kareivių, ginkluotų iki dantų, ir visi žuvo.
Kjarai buvo sunku tuo patikėti.
– Iš kur žinai?
Zita gūžtelėjo pečiais.
– Tokios kalbos greitai pasklinda, o anksčiau ar vėliau visi keliai atveda į virtuvę. Be to, Marlėna, – ji mostelėjo į grupelę, susibūrusią aplink dailią prie stalo patarnaujančią merginą, – kaip tik nešė vyną, kai kareivis tai pasakojo. Deja, ji ne viską nugirdo, nes buvo išprašyta lauk, bet nusiklausė pakankamai.
– Tai kas gi nutiko?
– Kai įžengė kariuomenė, barbarai jau seniausieji buvo pasprukę atgal į kalnus, taigi kareiviai leidosi jų ieškoti.
Kjarai nugara nuėjo pagaugais.
– Patraukė į kalnus?
Kai buvo maža, mama pasakodavo šiurpias istorijas apie nesvečius kalnus ir baisius tenai gyvenančius padarus.
– O kas jiems beliko? Juk nepaliks pasienio gyventojų vienu.
Nors žmonės ten savotiški, patys pusiau laukiniai, betgi Arnavalo piliečiai, – Zita dar pritildė balsą. – Už narsą kareiviai sumokėjo gyvybe.

Kjara užsimerkė ir sukalbėjo maldele už kritusius didvyrius.

– Manęs niekas už jokių pinigų nenugintų į tą laukinį kraštą, – pasakė virpančiu balsu. – Jus išžudė barbarai ar laukiniai žvėrys?

– Kiek teko girdėti, ir vieni, ir kiti.

– Ir kas dabar bus?

– Netrukus pamatysim.